

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Τη ντόνα Μαρία ντέ Ντολόρες τη γνώρισα στη Μαδρίτη, σ' ένα φιλανθρωπικό χορό, και δεν χρειάστηκε πολλή ώρα για να την έρωτευθώ τρελλά. Ψηλή, σβέλτη, με στυλνά μαύρα μαλλιά, μυδαλωτά μάτια που έκαιγαν σαν φλόγες και μικρό στόμα γεμάτο ήδυπάθεια, είχε σ' όλη την εμφάνισή της το άγερωχο των γυναικών της Καστίλλιας και την προκλητικότητα των γυναικών της θερμής Ανδαλουσίας, στις φλέβες των οποίων κυλάει το αίμα των Αράβων κατακτητών. Αποθούσε και είλκυε μαζί, όπως η άβυσσος όποιον στέκεται στο χείλος της, κι ήταν ένα γλυκό δέος, κάτι που παρέλυε τα μέλη ενώ γέμιζε λαχτάρα την ψυχή, τὸ αίσθημα που γεννιόσε καθώς στήλωνε πάνω σας τὰ φλογερά της μάτια, άνασήγωνε περφηανα τὸ βασιλικὸ της κεφάλι και χαμογέλουσε τὸ ἠδονικό της μειδίαμα...

Δὲν ἤξευρα τί ἀκριβῶς ἦταν ἡ γυναίκα αὐτὴ ἀλλὰ δὲν θὰ ἀποροῦσα ἀν μάθαινα πῶς ἀνῆκε σὲ μιά ἀπὸ τις μεγαλειότερες οικογενεὶες τῆς Ἰσπανίας, τόση πού ἦταν ἡ αἰσοκρατικὴ φύση των τρόπων της και ἡ λεπτή γοητεία τῆς ὀμιλίας της. Ἀνταποκρινόταν ἀπόλυτα στὸ ἰδεώδες που εἶχα περὶ γυναικός, ἀλλὰ, βλέποντας την, σελλογίζομουν με πικρία πῶς τὸ ἰδεώδες μου τὸ εἶχα τοποθετημένο πολὺ ψηλά, και ὅτι μιά τέτοια γυναίκα δὲν θὰ δεχότανε ποτὲ νὰ γίνῃ φίλη μου. Ὅχι πῶς με εἶχε παγώσει με τὴν ἀδιαφορία της. Ἀπ' ἐναντίας χόρευε ἐπανεπιμιμένως μαζί μου, και μου ἐμειδίασε και μου μίλησε με μιά γλυκύτητα πού, τὴ στιγμή ἐκείνη, μου ἄνοιγε τεράστιες ἔρωτικές ἐλπίδες. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα πάλι ἐκαταλάβαινα πῶς ἡ ἐλπίδα ἐκείνη ἦταν σαν τὴν κορδέλλα του κρατάμε ἐμπρός σ' ἕνα γατάκι και τὴν τραβῆμε ἀμέσως, γελώντας, όταν χυμῆει με τὰ νύχια του νὰ τὴν ἀρπάξῃ...

Ὅσῳκις ἐγινόμενον θερμότερος μαζί της με ἀποθούσε με μιά ἀιφνίδια ψυχρότητα. Ὅταν διεκινδύνευα μιά φράσι ἔρωτικὴ ἔκανε ὅτι δὲν εἶχε ἀκούσει. Ἀλλ' όταν ἔμενα σιωπηλὸς και ἀπελπισμένος μ' ἐνεθάρρυνε μ' ἕνα προκλητικὸ μυστηριώδες χαμόγελο...

Ὅταν πέρασε ἡ βραδιά και σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ, τὴν ρώτησα ἀν θὰ ἤθελε νὰ ξαναϊδωθοῦμε: Ἀπάντησε με μιά ἀποφύγι:

— Γιὰ ποῖο λόγο;
Εἶπε πῶς κέρωσα με τὴν ἀπάντησι αὐτὴ και πρόσθεσε (ἡ αἰώνια κορδέλλα με τὸ γατάκι):

— Ἡ Μαδρίτη δὲν εἶνε τόσο μεγάλη ὥστε νὰ μὴ ξαναϊδῷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Θὰ τυχῆ ἕνας ἄλλος χορὸς, ἕνα τσαϊ...

Πραγματικά, μετὰ τρεῖς ἡμέρες, τὴν ἐβλεπα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κέντρα ὅπου ὁ κομπὸς κόσμος ἐπερνε τὸ τσαϊ, χορεύοντας. Ἦταν συνοδευμένη, ἀλλ' ἀπλήτησε μ' ἕνα γλυκύτατο χαμόγελο στὸν χαίρετισμό μου κι ἐδέχτηκε πρόθυμα νὰ χορέψῃ μαζί μου όταν ἐπλησίασα και τὴν ἐζήτησα. Χορεύοντας,

τὴν εἶχα σφιξεῖ δυνατὰ και τῆς ψιθύριζα σι αὐτὴ ὅλες τις ἔρωτικὲς φράσεις πού ἡ ταραχὴ μου μου ἐπέτρεπε νὰ σκεφθῶ. Τὸ ἐλαστικὸ της κορμὶ ἀφινότανε μ' ἐγκατάλειψι στὸ σφιξίμό μου και στὶς μεθυσμένες φράσεις μου μειδιούσε χωρὶς νὰ λέῃ τίποτα. Νόμισα πῶς μ' ἄκουε μ' εὐχαρίστησι.

— Δὲν ἀπαντᾶτε τίποτα; τὴν ρώτησα μὰ στιγμῆ.

— Ἐγέλασε.
— Μήπως μου δίνετε τὴν εὐκαιρία; Μιλᾶτε χωρὶς διακοπὴ ἐπὶ τόση ὥρα... εἶπε με εἰρωνία.

Ἦταν ἡ ψυχρολουσία. Εἶχε ἀργήσει τόσο πολὺ ὥστε τὴν εἶχα ξεχάσει.

Αὐτὸ τὸ ποιχν. δι, μ' ἐναλλαγὲς ἐλλίδων και ἀπελπισίας, κράτησε ἐπὶ μερικὲς ἑβδομάδες. Μιά μέρα ὁμως ἐδέχτηκε τὸ ραντεβού, πού ἐπὶ τόσες φορές εἶχε ἀπορρίψει, νὰ πᾶμε περὶ πῶς μ' αὐτοκίνητο ἔξω ἀπὸ τὴ Μαδρίτη. Ἡ ἀποδοχὴ ἦταν τόσο ἀπροδόκητη ὥστε ἀμφέβαλα ἀν θὰ ἐρχότανε. Τὸ ἀπογευμα τῆς ὀρισμένης ἡμέρας τὴν περιμένα μ' ἕνα αὐτοκίνητο ἔξω ἀπὸ τὸ Πράδο, γεμάτος νευρική ἀνυπομονησία ἀλλὰ, συγχρότως, και χωρὶς μεγάλη πεποίθησι. Ἦσθε ὁμως— κι ἤσθε στὴν ἀκριβὴ ὥρα πού εἶχαμε ὀρίσει.

— Ἦρθατε... Ἦρθατε... ψιθύριζα σαν τρελλός, ἀκόμα κι' όταν εἶχε πιά ξεκινήσει τὸ αὐτοκίνητο.

Μου φαινότανε τόσο ἀπίστευτο.
Καθ' ὅλη τὴ διαδρομὴ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ χεῖρ της στὰ δικὰ μου κι' όταν τὴν ἔσυρα κοντὰ μου γιὰ νὰ τὴν φιλήσω ἀποτραβήχτηκε χωρὶς θυμὸ, λέγοντάς μου μ' ἕνα χαμόγελο:

— Καθῆστε ἡσυχος. Θὰ μᾶς ἰδῇ ὁ σωφῆρ...
Περιμένα με ἀγωνία τὴν «ψυχρολουσία» ἀλλὰ δὲν ἐρχότανε. Αὐτὸ μ' ἐθάρρυνε γὰι τῆς ἐπρότεινα, στὴν ἐπιστροφή, νὰ πᾶμε μαζί κάπου νὰ πάρουμε τὸ τσαϊ.

— Δὲν μπορῶ νὰ φανῶ μόνῃ μαζί σας στὰ κέντρα... μου εἶπε βάζοντας στὸν τόνο τῆς φωνῆς της εἰλικρινὴ λύπη.

— Μποροῦμε νὰ πᾶμε σ' ἕνα κέντρο πού ἔχει ἰδιαίτερα δωμάτια, ἐπέμεινα. Ἐπι δὲν θὰ σᾶς ἰδῇ κανεὶς.

Ἐφερε μερικὲς δυσκολίες, μ' ἔβαλε νὰ τῆς ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ ἦομιν «φρόνιμος» και τέλος ἐδέχτηκε.

Ἦομιν τρελλός ἀπὸ χαρὰ. Ἡ ὑποχωρησι της αὐτῆ μου ἔδινε πᾶς βράσιμες ἐλπίδες ὅτι θὰ τὴν ἔκανα δική μου. Πραγματικά, τὸ «ἰδιαίτερο» ὅπου ἐπεράσαμε, ὀλόκληρη ὥρα δὲν μου ἄφησε καμμία ἀμφιβολία πῶς κι' αὐτὴ μ' ἀγαπούσε. Στάθηκε τρυφερή, θερμὴ και τὰ φιλία πού ἀνταλλάξαμε ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ μεθυστικά. Μου ὑποσχέθηκε ἀκόμα πῶς τὴν μεθεπομένη θὰ ἐρχότανε στὸ μικρὸ διαμέρισμα πού κρατοῦσα κοντὰ στὴν Πουέρτα ντέλ Σὸλ.

Κάποτε κύτταζε τὸ ρολόγι της κι' ἐσηκώθηκε βιαστικά.

— Πρέπει νὰ φεύγω ἀμέσως, μου εἶπε. Με περιμένει ὁ ἄντρας μου γιὰ μιά ἐπίσκεψι κι' ἔχω ἀργήσει.

Πλησίασε τὸν καθρέφτη γιὰ νὰ πουδραρισθῇ κι' ἐνῶ ἔκανε νὰ βάλῃ τὰ γάντια της τὴν ἀκούσα ν' ἀναφωνῆ:

— Τὸ μαργαριτάρι μου! Ἐχασα τὸ μαργαριτάρι μου!..

Στράφηκε και μου ἔδειξε στὸ δάχτυλό της ἕνα δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ ὅποιο ἔλειπε ἡ πέτρα πού τὸ στόλιζε.

Ἀνησύχησα. Τὴν ρώτησα ἀν ἦταν βέβαια πῶς τὸ μαργαριτάρι ὑπῆρχε όταν ἦρθε στὸ ραντεβού και μου ἀπάντησε πῶς ἦταν βεβαία.

— Τότε δὲν ἐχάθηκε, τῆς εἶπα καθησυχάζοντας. Θὰ σᾶς ἐπαισε ὅταν βγάτατε τὸ γάντι σας ἡ μένα ἐδῶ ἡ στὸ αὐτοκίνητο. Θὰ βρεθῇ λοιπὸν γιὰτι εὐτυχῶς ἔχω κρατήσει κάτω τὸ αὐτοκίνητο.

— Ἐγὼ θὰ πηγαίνω ἀμέσως γιὰτι ἔχω ἀργήσει πολὺ, μου εἶπε. Ψάξτε σεις νὰ τὸ βρεῖτε και μου δίνετε μεθαῖριο πού θὰ ἔβθο σπύ σας. Νᾶ, ἐπρόσθεσε γελώντας, πάρτε και τὸ δαχτυλίδι και ὑποβλήθητε στὸν κόπο νὰ τὸ δώσετε σ' ἕνα κομμηματοπώλη νὰ βάλῃ τὸ μαργαριτάρι στὴ θεσι του...

Μ' ἐφίλησε μ' ἕνα μεγάλο, θερμὸ φιλή—κι' ἔφυγε σαν θεομηνία.

Ὅταν ἔμεινα μόνος ἐψῆξα με προσοχή, ἀνασήκωσα τὸ χαλί, μετεκίνησα τὸν καναπέ, κύτταξα παντοῦ ἀλλὰ δὲν εὗρηκα τὸ μαργαριτάρι. Κατέβηκα κι' ἐπανέλαβα τὸ ἴδιο στὸ αὐτοκίνητο. Τίποτε. Με περιέλουσε τότε κρύος ἰδρῶς. Εἶχα γίνει, ἔστο και ἀκουσῶς μου, ἡ αἰτία νὰ χάσῃ ἡ γυναίκα πού ἀγαπούσα ἕνα κόρημα της. Ὅλη μου ἡ χαρὰ εἶχε φύγει. «Ἐξ ἄλλου, σκεπτόμουν, ἀφοῦ εἶνε βέβαια πῶς τὸ μαργαριτάρι ἦταν στὴ θεσι του όταν ἦλθε νὰ μ' ἐψη, μπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ όταν θὰ τῆς πᾶ πῶς δὲν τὸ βρήκα, πῶς ἴσως

νὰ τὸ κράτησα. Βέβαια μὰ τέτοια σκέψι δὲν θὰ ἦταν ἀξιοπερηγῆς ἐκ μέρους της, οὔτε τὴν φαντάζομαι ἀπὸ μιά μεγάλη κτρια σαν κι' αὐτὴν ἀλλὰ ὅλα εἶνε δυνατὰ. Και τότε... τότε ἡ γυναίκα αὐτὴ θὰ

Ο κ. Κώστας Ουράνης

είπε χαμένη για μένα... Δεν θα την ξανόβλεπα.

Αυτό και έγινε.

Το πρωί της ημέρας που θα έρχότανε σπίτι μου, μου έτηλεφώνησε. Σκέφθηκα προς στιγμή πως θα είχε εύρει το μαρμαριτάρι σπίτι της και ήθελε να μου αναγγείλη την καλή είδηση. 'Αλλά ήταν για να με ρωτήσει εάν τ'εχρα εύρει εγώ.

— Δυστυχώς όχι, της είπα. Είμαι κατολυπημένος που έχω ατία να τ'ο χάσετε... Δεν μπορώ να καταλάβω πως έγινε αυτό...

Την ρώτησα ύστερα εάν θα έρχότανε στο ραντεβού.

— Σας τηλεφώνησα άκριβώς για να σας πω άκριβώς πως δεν θα μπορέσω σήμερα. Είμαι με μιά τρομερή ήμικρανία. Μιάν άλλη ημέρα...

Είχαν κοπεί τ'α γόνάτα μου. Αισθανόρουν πως μου έφενυε... 'Ό,τι είχα φορηθεί έγινότανε.

— Πότε ; ρώτησα.

— Θα σας τηλεφωνήσω...

Αυτό ήταν όλο. Δεν μου ξανατηλεφώνησε. Πέρασαν πολλές ημέρες χωρίς να την ξαναϊδω. Κι' όταν την είδα κάποτε στο δρόμο έστρεψε άλλοτ'ο βλέμμα της...

'Εβδομάδες άργότερα διηγούμην τ'ο περιστατικό αυτό σ' ένα γραμματέα ξένης πρεσβείας τ'όν όπείο είχα γνωρίσει.

— Περιεργό, μου είπε εκείνος άφου τελείωσα. 'Η ιστορία σας μοιάζει λέξι προς λέξι σχεδόν με μιά που μου διηγήθηκε ένας συνάδελφός μου της πρεσβείας της 'Αργεντινής. Με μόνη τ'η διαφορά, προσέθεσε γελώντας, ότι εκείνος άγόρασε ένα άλλο μαργαριτάρι και τ'ο έβαλε στο δαχτυλίδι της κυρίας λέγοντας πως τ'ο είχε εύρει.. Πως είπατε πως την λένε αυτήν την κυρία ;

— Μαρία ντέ Ντολόρες, τ'ου είπα σάν ίποβλακωμένος.

— Θα ρωτήσω τ'όν συνάδελφό μου πως τ'η λένε και τ'η δική του και θα ιδούμε... γιατί μου μπήκε ή ιδέα πως θα είνε ή ίδια. Καθόλου άπίθανο να πρόκειται για μιά γυναίκα ή όποια βρήκε αυτόν τρόπο τ'ου χασίματος τ'ου μαργαριταριού για ν' άκριβοπληρώνεται ή κατάκτησίς της χωρίς ταυτοχρόνως να πληρώνεται, ένα κομψό και έξυπνο τρόπο για να παραμένη κυρία με άποκτη γυναίκα.

Μου ήταν αδύνατο να πιστέψω μιά τέτοια ύπόθεση. Μιά γυναίκα τόσο άριστοκρατική όπως εκείνη... Θα έπρόκειτο περι μιάς συμπτώσεως, περιέργου ίσως, αλλά συμπτώσεως πάντα.

Κι' είχα σχεδόν τ'η βεβαιότητα πως θα άκουγα ένα άλλο όνομα όταν, συναντηθείς τ'ην μεθεπομένη με τ'όν φίλο μου αυτόν τ'όν ρώτησα :

— Λοιπόν, ρωτήσατε ;

— Ρώτησα, μου είπε.

— Και πως την λένε τ'η γυναίκα αυτή τ'ου φίλου σας της 'Αργεντινής πρεσβείας ;

— Μαρία ντέ Ντολόρες... μου άπήνησε.

Κώστας Ουράνης

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Νέον αισθηματικόν μυθιστόρημα. Μία τραγική ιστορία έρωτος, μία καθητική ιστορία της γυναικείας καρδιάς, που θα σας κάμη να πονέσετε, που θα τ'ην αισθανθήτε σάν ιστορία άτομική σας, δική σας, της καρδιάς σας...

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Του ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ'

'Ο 'Ελλην Κοραής έγραφεν εις κάποιον Γάλλον φίλον του:
— «Αί έρωμένοι είνε δίως και τ'α παράσημα.
Διά τ'ην άρετήν είνε μυίγες ρουπαράι, διά τ'ην κακίαν είνε σάλπιγγες μυριόστομοι».

'Το προικισύμφωνον είνε ή διαθήκη τ'ου έρωτος, πνέοντος τ'α λούσθια».

«Τ'ο γήρας είνε μοναστήριον, άνευ κωδώνων και σημάτων».

'Ο 'Αγγλος Μίλτον ειπεν, ότι :
— 'Η γυναίκα είνε τ'ο κομψόν π α ρ ο ρ α μ α τ'ης φύσεως.

Χαρακτηρισμός υπερρωμαντικός.
— 'Εάν όθεός μπορούσε να παραβηθή, με και τι τ'ων έπιγειών, μόνον παρθένος αγαπώσα, θα ήζυτο τ'ης τιμής αυτής.

Να και μερικές 'Αμερικανικές γνώμες για τ'η γυναίκα.

— 'Η γυναίκα έχει τόσα προτερήματα αλλά και τόσα ελατώματα, που χωρίς άλλο δημιουργήθηκε διά τ'ης συνεργασίας Θεού και Διαβόλου. Είνε ή πρώτη και ή τελευταία φορά, που συνεργάσθηκαν οι δύο αυτοί αντίπαλοι.

'Η γυναίκα μας γυρίζει πολλές φορές τ'α νώτα, μόνον και μόνον για να δείξη ότι έχει ώραιες πλά ες. Μας κωττάζει για να ιδούμε ότι έχει μεγάλα μάτια. Λισοθώνει τ'α μαλλιά της, για να θαυμάσουμε τ'α δαχτυλίδια της και είνε ίκαγη να μας κλωτσολατήση, άκρι να έχη μικρό πόδι..

Αί γυναίκες μετά τ'όν γάμον, έχουν τ'ην ικανότητα να δείχνουν άπειρους βαθμούς αγάπης.

'Η καρδιά των είνε άρκετά ευρύχωρος, ώστε και τ'α παιδιά τους ν' αγαπούν και τ'όν άνδρα τους και τους φίλους των συζύγων των και ακόμα και τ'ους έχθρους τους...

Πολλοί παραπονούνται ότι ή πίστι της γυναίκας είνε κάτι τι ψευδές.

Πολύ φυσικό, άφου είνε και αυτή... θηλυ ή.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Για τ'ην ερωτική άλληλογραφία— άν δηλαδή αυτή επιτρέπεται ή όχι—είπε με σίτους, τ'α έξης ο 'Κάρολος, από τ'όν Βασιλικό οίκο των 'Ορλεανιδών, ζήσας στα 1391 έως τ'α 1465.

'Η μετάφρασις κατά λέξιν είνε ή έξης:

*Εύλογημένος εκείνος
που πρώτα πήρε τ'η γραφή.
δίνοντας άνακούφισι
σ'όν έρασι π'ν λαχταρά
σάν γράφει σ'ην κυρία
τ'όν πόνο που τραβά*

'Ο 'Οβίδιος ο γλυκός λατίνος ποιητής, ο συγγραφεύς των «Μεταμορφώσεων», συμβουλεύει τ'ους έραστές να γράφουν. Βλέπετε ότι ή αγάπη, άπησχόλησε δίλας

τ'ος έποχάς, καθώς και δίλους τ'ους λαούς,

Ψάλλει λοιπόν ο 'Οβίδιος.

«Κρύψε τ'α μέσα που έχεις να γοητεύης και μη τ'α εκθέτεις εύθως άμέσως.

'Αφάρισε κάθε σχολαστική έκφρασι από τις επιστολές σου.

Ποιός άλλος, πακά ο κουτός γράφει σ'την έρωμένη του, με παγαλιστικό ύφος.

Πολλές φορές, ένα γραμμα φουσκωμένο, με άνόητες φράσεις έγινε αιτία άντιπαθείας.

('Ακολουθεί)

Τ'α φιλιά μας είναν μεθυστικά...